

Marin Brădeanu — Ploiești : V-am fi răspuns la... **deocamdată**, nu dacă în textul trimis de dumneavoastră nu ne-ar fi atras atenția ciudata împărțire în tablouri, într-o manieră care explică destul de clar că nu sînteți în temă. **Tabloul** este și el intrinsec de unitate a piesei de teatru, dar nu în legătură cu logica fragmentării textului în **scene** și **acte**. La dumneavoastră tabloul este o subdiviziune a actului care, la rîndu-i, s-ar împărți în scene, după logica : act — tablou — scenă. Or, în timp ce actul și scena (în de cupajul naratologic, trecerea de la un tablou la altul presupune schimbarea locului acțiunii, a ambianței sau epocii. Este vorba de un alt „peisaj” care apare în fața spectatorului, aflat într-o anumite stare de indiviziune cu actul sau scenele respective, atît din punct de vedere tematic cît și problematic. O piesă de teatru poate avea un singur tablou sau douăzeci, o scenă poate avea de pildă tabloul ei, scena următoare aducînd în fața privitorului o altă viziune picturală.

Doru Enache — comuna Gîrbovi, județul Ialomița : **Lovitura sub centură** seamănă cu o clădire căreia i s-a turnat fundația — să zicem, acceptabilă — dar care nu mai urcă la acoperiș pentru că lipsesc materialele necesare. Levi, profesor de țară, 26 de ani, și Tania, educatoare, 24 de ani, se întîlnesc fortuit într-un magazin de păsări și pești exotici. Levi tocmai cumpărase o pereche de papagai („el este Co și ea este La”) pe care

doi tineri ajung la un „tîrg” : „Nu m-am gîndit să-i despărțim, nu sînt criminal. Pur și simplu, îi putem ține pe rînd. O săptămînă vor sta la mine, pe Emisferei nr. 71, o săptămînă la tine, în piața Kalma nr. 26”. Firește, Levi și Tania se căsătoresc. Părinții fetei o vor însă lîngă ei, vor găsi și pentru Levi un post în Capitală, dar acesta vrea să-și păstreze condiția de profesor de țară. Învinge pentru un an de zile Levi : cei doi tineri vor locui în mediul nepoluat, împreună cu papagalii, firește. Dar iată că Tania (influențată de domnul și doamna Nivan, părinții ei, precum și de bunica, mergînd deja pe 78 de ani) îl părăsește pe Levi, luînd cu ea jumătate din averea „ascunsă” în colivie, adică exemplarul murit La. Or, ni se spune într-o replică, cele două păsări nu pot trăi una fără alta. Pe o ploaie rece, Tania se va întoarce „acasă”, la soțul părăsit. Levi află că La a murit. Dar partenera sa a contractat o pneumonie și moare fulgerător la spital. Aflînd vestea, Levi deschide ușa coliviei lui Co și „...deodată, ea și cum ar fi primit o lovitură puternică, se îndoaie, își duce minile la burtă și se prăbușește pe podea”. Primește, trebuie să înțelegem noi din această frîntură de dialog ca, lovitura sub centură.

Această rescriere a lui **Romeo și Julieta**, mărturisită în text (**Tania** : Și viața să ne fie-un joc ascuns ! Levi : Shakespeare : „Levi și Tania”) suferă de prea multe maladii ale perioadei de noviciat într-ale scrisului. Conflictul este nu numai desuet, dar și

lipsit de tensiune. Nu ați dobindit știința replicii de teatru. Vă aflați încă sub influența unor lecturi din preajma primului război mondial sau de la sfîrșitul secolului trecut, cînd melodramatismul avea căutare. Vă sfătuim să „treceți” urgent pe lecturi a-cu-t contemporane. Studiați și teoria dramei. Asumați-vă problematica aerului pe care-l respirăm.

Florin Dochia — Ploiești : În **Culoarea singurătății**, două tablouri, 34 pagini, dovediți o mai bună stăpînire a construcției, deși cei patru bărbați (Andrei, Barbu, Costin și Daniel), cărora li se adaugă, cu un mister bine potențat, Femeia, evoluează într-un singur tablou („Acțiunea se petrece într-un refugiu montan cu ușă, ferastră,...”) și nu în mai multe, cum anunțați pe frontispiciul textului (vezi în acest sens primul răspuns). Personajele par să aibă individualitate artistică, cititorului i se oferă „cu lingurița” posibilitatea de a le cunoaște demersurile, peisajul interior. Un joc al voințelor se desenează pe stîmca severă a muntelui ce trebuie, pentru a ajunge în poiana sinelui adevărat, neapărat cucerit. Totuși, încărcătura simbolică atîtă mai greu în balanță decît fondul realității, avans care dă un aer de sterilitate întregii partituri. O mai bună dozare, în sensul echilibrului, între cele două direcții, care nu sînt neapărat antitetice, ar transforma textul într-o propunere cu șanse, originală. Așteptăm să reveniți.

Iulian Doru — București : **Atitudine ostilă**, piesă în trei părți, care are... 14 pagini dactilogra-

late, pare o glumă desuetă, avînd aerul că este și un fel de parodie („psihologică”) a unui teatru vestust practicat desigur cîndva pe alte meridiane. Dacă este o tălmăcire, atunci absența „nervului” și a unei minime adaptări mută întreg demersul în ilar: Nu putem să ne abținem de la citarea didascaliei cu care ne împinșă textul „Apartamentul unei femei bătrîne. În scenă se află femeia, în rol de femeie bătrînă...”

I. C. Petrican — Ora-dea : Înaintea zorilor... (Martirii), 35 pagini, cu prolog, două acte și epilog, încearcă să refacă un fragment din viața tîranilor transilvăneni, păstrîndu-și neștirbită speranța emancipării naționale și sociale, capabili să dea atîția martiri înaintea zorilor ce aveau să vină la 1 decembrie 1918. Din păcate, intențiile dumneavoastră atît de generoase sînt umbrite de o mai puțin adecvată asimilare a măiestriei dramatice. Lipsa lecturilor moderne este evidentă, dar nici „magnetismul” clasicii nu pare să fie prezent... Gospodarul Petre, care își construiește, desigur simbolic, o casă, vorbește prea acomodat de o „histă neagră”, ca să-l putem crede că trăiește în pătratul de veac al primului război mondial și că este muncitor agricol și nu, să spunem, ...bibliotecar. Mizați mult pe pitoresc (în limbaj și scenografie), dar aceste elemente, singure, nu pot depăși tradiționalismul călduț. Sublocotenentul Iuza (cu stiloul atîi corectat numele lui în Lupa), din legiunea 1 română (înființată în Italia, 1918), pare un personaj mai bine creionat și substanța lui ar putea configura o bază de pornire pentru o mai acută construcție dramatică. Ciordas, membru fondator al C.N.R. din Ora-dea, comandantul gărzii

naționale românești, doctor în drept, are un desen prea sentimental, în defavoarea aurei de erou pe care i-o conferiți, prezența lui riscînd, de la Caragiale încoace, să devină demagogică. „Acțiunea — spuneți dumneavoastră — se petrece la sfîrșitul anului 1918 și începutul anului 1919, în zona Crișului Negru. Asemănarea cu personaje reale este posibilă și uneori, neîntîmplătoare...” Probabil că sînteți prea aproape de identitățile adevărate, de familiile lor, absența distanței necesare, a perspectivei, impunîndu-vă un ton duos, de cele mai multe ori dulceag, în defavoarea logicii artistice, care, însemnînd geometrie și calcul diferențial, solicită „castelul de gheață al gîndirii” (metafora — citată din memorie — îi aparține poetului Ion Barbu).

Gheorghe Tențulescu — București Ambianța — comedie în două părți, 70 pagini, este o propunere dramatică demnă de interes, inspirată din viața prea bătrînească a unei întreprinderi de fabricat jucării. Inspectorul venit din centrală în control, așteptat cu neliniști și fețe-țețe, nu se dovedește a fi zbirul scontat, ci un... suflet de copil, îndrăgostit de universul candid al păpușilor, capabil să exclame și să se bucure cu binecunoscuta puritate preadolescentină. Prin această ipoteză de personaj, demersul dramatic se dovedește a fi excelent, cu umor de cea mai bună calitate, reacțiile inspectorului găsindu-i absolut nepregătiți în materie de „protocoale” pe deia acritii fabricanți de jucării. Finalul însă, pe ultimele 10—15 pagini, este cam tras la pîrși umbrește neplăcut întreaga lucrare. Vă rugăm să treceți pe la redacție, în speranța că textul dumneavoastră ar putea intra în **Portofoliul nostru**.

MAI TRIMITETIȚI : Ion Constantin — București (Studentii veseli, piesă în trei acte, 73 pagini) ; Nicolae Dumitru Niță — București (Cazul judecătorului Vereș, 41 pagini) ; Valentin Zgarcea — București (Vrei să-mi fii alături ? dramă în două părți, 40 pagini ; Momeala, scenariu dramatic, 6 pagini) ; Valeria Gavrilescu — Constanța (Impasul, dramă în trei acte, 5 tablouri, 32 pagini) ; Dan Dobelzi — Iași (A fi student, tragicomedie în 2 acte, 22 pagini) ; Gheorghe Stoica — Sibiu (Vine Iancu, dramă istorică în trei acte, 60 pagini) ; Victor Panduru — București (Tara iubirilor veșnice, piesă românească în trei acte, 56 pagini) ; Dragoș Danci (Intermezzo pentru o feliță și două viori, 43 pagini) ; Traian Olteanu — București (Cum pâna — 30 pagini) ; Ștan Ghena — Bacău (Din mîștile veșniciei sau penelarii veșniciei, 60 pagini) ; Margareta Sângereanu — Iași (Doar pentru tine !, 79 pagini).

Deocamdată, nu : Ifrim Dulce — Craiova ; Nae Dudescu — București ; Raluca Paul Ionescu — Arad ; Vasile D. Mironeșcu — Rașița ; Sile Bacaliș — Călimănești ; Aron Tic — Galați ; Eliodor Baltag — Suceava ; Maxim Lungu — București ; Marra Ambitus — Oradea ; Elvira Dinculescu — Tg. Jiu ; Ion Tudor Nedelcu — Călărași.

Paul TUTUNGIU

Portofoliul nostru

(ne care îl ținem și la dispoziția secretarilor literari din teatre)

- **Marin Sorescu — Vărul Shakespeare**
- **Paul Everac — La marginea lumii**
- **Horia Gârbea — Al treilea as**
- **Radu Iftimovici — A cincea cameră a inimii**
- **Dinu Grigorescu — Rațiul faraonilor**